

at fremme sin legemlige Udvikling paa en saadant Maade, at der ikke har manglet Mænd til de Bedrifter, som Tiden og Forholdene have krævet, ikke manglet kraftige Arme til at dyrke Algeren og til at bemande vore Skibe, ikke manglet stærke og tappre Mænd til at hævde Fædrelandets Ære og Selvstændighed, naar det var bragt i Fare. Jeg betvivler meget, at den tvungne Gymnastikundervisning, saaledes som den nu drives eller i Fremtiden kan blive drevet ved vore Landskyskoler, vil bidrage til at skabe dygtigere og modigere Fædrelandsforvarere end dem, Fortiden har vidst at opstille. Jeg indrømmer, at der vistnok ad frivillig Veie kan udrettes Meget i den Henseende. En æret Rigsdagsmand, der, om just ikke hver Dag, saa dog meget ofte, forbauses over, hvad han hører Andre sige, fremsatte ved 1ste Behandling en Paaastand, som vakte min og vistnok Manges Forbaufelse, den Paaastand nemlig, at Misstemningen mod Gymnastikundervisningen ved Landskyskolerne kun er en Modesag. Ja, der gives vistnok politiske Møder og Folk, der ere tilbøjelige nok til at høie sig for disse Møder for selv at komme i Mode, men jeg kan forsikre, at den Stemning, der har fremkaldt mit Lovforslag, ikke er nogen Modesag; den er lige saa gammel som den lovbestaaende Gymnastikundervisning her i Landet. At den i de senere Aar er bleven lydeligere, ligger deels i, at enhver Anstuelse lettere kommer til Orde under den stigende Udvikling, og deels i andre Omstændigheder, som tidligere ere blevne fremhævede, og som jeg derfor ikke her skal gjentage. — Det blev ved første Behandling fremhævet af den høitærede Kultusminister og andre Talere, at de Hindringer, som stillede sig i veien for en heldig Fremme af Gymnastikundervisningen, kun ere tilfældige; jeg skal ibetmindste til en vis Grad indrømme dette med Hensyn til et eneste Punkt, nemlig Lærerdygtigheden, idet jeg nemlig erkjender, at der til een Tid kan være en mindre dygtig Lærer, til en anden Tid en mere dygtig Lærer paa samme Sted, men de øvrige Hindringer staae i den Grad i Forbindelse med de Forhold, hvorunder vor Landbefolkning lever, at den, der ikke kan omstabe disse Forhold, heller ikke vil være istand til at bortrydde disse Hindringer. Der blev ved Sagens

1ste Behandling holdt mange og lange animerede og humoristiske Foredrag mod mit Lovforslag, fulde af Historier, hentede fra alskens Folkesæd, fra Fortid og Nutid, udsirede med de mest storartede Billeder af den lyse Fremtid, som ventede det danske Folk, naar dette Lovforslag ikke blev ophøiet til Lov. Jeg hørte disse Foredrag med den største Opmærksomhed, og jeg har senere gennemlæst dem med ikke mindre Opmærksomhed, men jeg har ikke fundet en eneste Sætning deri, der i mindste Maade omstøder den Grund, hvorpaa Lovforslaget hviler. En af Forslagets heftigste Modstandere, Rigsdagsmanden for Odense Amts 3die Valgkreds (Fallefen), maatte endog indrømme, at det er aldeles utvivlsomt, at Forholdet paa mange Steder er saaledes, at man maatte ønske, at Gymnastikundervisningen for en Tid maatte blive stillet i Bero, og han anførte dernæst Beviser paa, hvorledes Lærerne ved at undervise i Gymnastiken ere blevne til Spøg, ikke blot for Eleverne, men ogsaa for gamle Koner og andre Personer. Men naar Tilstanden er saaledes, saa er jo Lovforslaget netop aldeles berettiget, thi det vil jo kun, at det skal være let for et Skoledistrikt at blive fri for denne Undervisning, naar den drives paa en saadan Maade, at den kun tjener til Spøg, kun tjener til at vække Uvillie mod Skolen og dens Lærere. Jeg skal endnu lægge særdeles Vægt paa den Omstændighed, at under Sagens 1ste Behandling ikke en eneste af de ærede Folkethingsmænd, som ifølge deres Stilling maae forudsættes at have det største Kjendskab til Landbeforholdene, have udtalt sig imod Forslaget eller imod dets Overgang til fortsat Behandling. Ifølge mine Optringer har jeg confereret med den høitagtede Kultusminister, og jeg haaber, at han ved denne Samtale er bleven bestrøket i den Anstuelse, han allerede fremsatte ved 1ste Behandling, nemlig at jeg ikke selv er blind for Betydningen af Udviklingen af Børnenes legemlige Evner, idet jeg nemlig har gjort ham et Forslag, hvorved jeg troede, at Lærernes Opmærksomhed i en endnu høiere Grad end for Dieblisset kunde blive henvendt derpaa. Den ærede Minister har iøvrigt ikke været villig til at forandre sin Stemning med Hensyn til Lovforslaget; han kan ikke gaae videre end til den Indrømmelse,